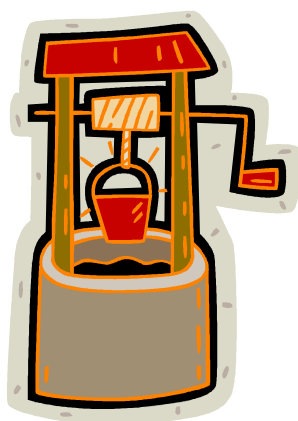

Váray Károly

**SZOMJÚSÁG, SZERELEM
ÉS
EGYÉB ÍRÁSOK**

TARTALOM

- 1. Szomjúság**
- 2. Szerelem**
- 3. Az örök mozgás**
- 4. Vendégségben Marséknál**
- 5. Halálom**
- 6. Az élet körül**
- 7. Első szökésem**
- 8. Időutazásom**
- 9. Mádi Erzsébet és Varga György esete**
- 10. Ballagó nyolcadikos**

1. SZOMJÚSÁG

A berepedezett, kiszáradt tófenéken havasan csillog a szik. A sötétben össze-vissza vonalak mozaikká alakítják a fehér sót. Felhőtlen az ég. Ez a kopár teknő szomjasan tekinget az izzó utálatos Nap felé. Minden száraz! Reccsen a gally; a szomjas farknélküli gyík fulladozva bandukol a kavargó porfelhőben. Száraz teste néha-néha megszólal a keményebb tárgyak húrjain. Még ötven lépés! Matt színű szeme az akaraterő, remény, és bizakodás szimbóluma. Fejét felemeli, körülnéz. Utolsó erejét összeszedve megpróbál az előtte lévő fatönkre felmászni. Mellső lábait nehézkesen egy kiálló kerékdarabra helyezi. A 45°-os szög most 90°-osnak tűnik. A kiálló kéregdarabok tükörsimán illeszkednek egymáshoz. Még egy erőfeszítés és a hátsó két láb is megnyugszik a tönk mélyedésén. Rövid pihenés után kitartóan tovább küzd. Erőtlen lábai a mozgás legcsekélyebb jelét sem mutatják. Hirtelen görcsös rángatózásba kezd. Csonka farka mereven egy háncsba fúródik. De hiába! Lassan mozdulatlanul visszacsúszik a porba.

Fülledt a levegő. Képtelenség aludni. Enyhe szellő lebegteti a leveleket. Mindig sötétebb és némább lesz a világ! Megmoccan a csonka farok. Talán a reggel harmatot csap a szikkadt testre.

– Drágám... – fülbántóan hasít a halk szó.

– Igen...

A hatalmas férfi egy ugrással beborítja a félig női-meztelenséget. Hatalmas tenyere a sötétben is biztosan megtalálja a csatot. Egy mozdulat és a melltartó nagy ívben repül a bokrok fölé.

Pacsirta dalol a légből. Itt reggel! Gyöngyszemként csillan a milliónyi vízcsepp a simogató napsugárban. Megmozdul a fej; a négy láb; lassan elindul a tó felé.

– Drágám... – alig hallatszik az ébredő némaságban.

– Igen...

Cseppen, cseppen a megcsavart szivacsmelltartóból a felgyülemlett víz. Sikoly a néptelen tájon; jaj!

2. SZERELEM

A külső behatások különös módon raktározódnak agyunk millió kis egységeiben. Némelyik úgy belevési magát, hogy onnét semmilyen módszerrel nem lehet kitörölni. Valószínű, hogy erős behatás többször megköti magát. Így akármire gondol az ember, éppen azt a gondolatot, amit szeretne, nem tudja kikerülni, sőt újra felidéződik és e gondolat máris szabad egységre kapaszkodik, telítve olyan egységeket, amik más információra várnak. Lassan-lassan minden egység csak azt az egy szót köti és tartalmazza, amitől az ember szeretne menekülni. Minél jobban szeretnénk elfelejteni azt az egy szót, – az felidéződik és máris a szabad egységre mohón és kiirthatatlanul befészkei magát. Az ember már nem tud másra gondolni.

Megint egy felidézés és ismét egy tároló megtöltődik. Az ördögi láncban tovább kering az egy gondolat. Kilépni nem tud, de minden ép molekulára bevési azt az egy szót!

Gondoltam, de megint, s megint ugyanaz, mindig az, mindig egyforma, minden egyforma, minden egyforma, minden egyforma, minden egyforma; csak az! Már csak azt tudom, hogy agyam azt tudja; – hogy azt tudom! Már csak két dolgot tudok; gondolni arra, rá, rá, rá, rá, rá, gondolni arra, rá, rá, rá, rá, rá. Agyamba mind jobban visszavág a rá, rá, rá, rá.

S többé nincs szükség, hogy másra gondoljak, mert agyamban nincs más, csak Ő, Ő, Ő; egy gyík, és mindkettő elszalad!

3. AZ ÖRÖK MOZGÁS

Csak az élő szerves anyag bomlik egyszerűbb vegyületekre, undort ébresztve az „életbe öntött” atomokba, talán azért, hogy megmutassa a magasabb rendű szerveződéseknek; első-sorban az embernek, mennyire szüksége van arra, hogy ne legyünk halhatatlanok emberi formában, mert a mindig többre vágyás lerombolna más lelkeket és a hosszabb élet több kegyetlenséget szülne, mint amennyit egyébként sorsunk ilyen rövid élet folyamán kitermel. Csak az elemi részeknek szabad, hogy akarat-tehetetlenek legyenek, mert ha ütköznek is, számukra az másként hat, mint érző lelkekre. Az érzés nélküli harc, mely a világmindenségben zajlik, az örökké fennmaradó anyag és energia egysége, kíméletlenül, de törvényszerűen folyik, ahogy az emberi gondolat bekalandozva az univerzumot, rádöbben arra. E roppant tömeg között, annyi az övé, amennyit a mozgások törvénye megenged, s azt gyilkolásokkal siettetni nem szabad, hogy testek nem természetes halállal előbb keveredjenek a föld felszínével, s a gyilkos önmaga, ezáltal hosszabb, gondtalanabb életet élhessen, de szaporítva a kegyetlenséget. A természet törvényei talán „cél tudatosan” szüntetik meg a gondolatot, amikor azok bonyolult transzfúzióba kezdenek egymással; – nem engedi az anyag önmagát lerombolni, inkább élő szervezetet szüntet meg azért, hogy ezután ő is olyan ítélőbíró legyen, mint az, aki bomlásra ítélte őt. A világ törvénye: örök mozgás. Létmozgásunkat ösztönök biztosítják. Bizony néha nem tudom mitévő legyek, mert életösztönöm azt kívánja, hogy egyek; – én pedig nem tudom, melyik emberi szervezet lebomlott majd újra szerves vegyületté felépült táplálékot eszem meg. Néha úgy tűnik, a táplálék befolyásolja minden ténykedésemet, hiszen egy alma elfogyasztásával, ki tudja hogy az almát felépítő elemek már hány és hány emberi szervezetet jártak végig, hogy most az én szervezetembe jutva törjenek felszínre az abban elraktározódott egyes emberi tulajdonságok. Megfigyeléseim szerint az agyműködés táplálkozás után fokozódik és lényemet álmokra, fantáziára és cselekedetekre készíteti. Így szinte mindenféle embertípus ruháját felöltve éltem már. Voltam már minden, igaz néha csak gondolatban, még szerencse, így: jó akaró, rabló, király, rabszolga, minden és minden. Talán meg tudod érteni állapotomat, amiben élek! Talán el tudod képzelni mennyi kint vagy örömet jelent egy-egy pillanat, attól függően, éppen melyik emberi tulajdonságok tombolnak bennem. Ez így fog folytatódni a végtelenségig, hiszen én sem halok meg, mert az elkövetkező korok embere testem lebomlott anyagait ismét szervezetébe építi, így élni fogok tovább, mint ahogy bennem is millió és millió ember él, egy-egy építőelemként. Minden atom más tulajdonságú embert képvisel és ezek küzdenek, harcolnak egymás ellen, még lassan tönkre teszik testemet, hogy bekerüljenek az örök mozgásba, ismét lerombolni más emberi szervezetet. Anyag örök-ké van, így létezni fogok, a Világegyetem bármely részére vet a mozgás, építeni és rombolni egyaránt!

4. VENDÉGSÉGBEN MARSÉKNÁL

– Barátom, téged nem ébresztett a vibrációs atom-kakukk?

– Pi? (álmosan)

– Nem pi, hanem ka-kukk, ka-kukk!

– Na és! Megérkeztünk?

– Gyorsan tekerd a féket, mert összeütközünk!

– Te gügye, kitekerted!

– Gyorsan vissza!

(összeütköznek a Marssal robbanás hallatszik)

– Hü, a fene, micsoda korom és füst! (prüszköl és köhög)

– Istenem, megcsókoltuk a mars földet.

– Hé, Alfa Jóska, ha- hó-ó-ó-ó!

– Itt vagyok. (sírva)

– Hol vagy?

– Itt!

– Hol?

– A fék alatt. Összenyomott ez a kurbliwas.

– Végre! Hallod? Jönnek!

– Kik?

– Elfelejtetted, hogy a Marson vagy.

(Két mars robot közeledik)

– Nincs vesztegetni való időnk. Már így is késünk. Egyenesen a „MARS A HOTELBA” címzett fogadóba megyünk. Látom nem fáradtak. Szerencsésen érkeztek. Fogadják el meghívásunkat az Egyesült Mars Nemzetek Minisztériumának nevében.

– Te Mars, itt is vannak olyan kis marsbébik?

– Hallgass kérdőjel! Neked már ezen jár az eszed?

– Megérkeztünk.

– Az automaták mindennel ellátják önöket. Jó bulit!

– Kérdőjel, pisilni kell.

– Ott egy ajtó, menj oda!

(Belép az automatikusan felnyíló ajtón.)

Marsi csajok, szakács csajok

Jaj Föld segíts, főznek itt

Illat terjeng, hullám gerjed

Dolgos népség a konyhán

Óriási trafókkal

Forró kását kutynak

(szakácsok, egyszerre)

Fura alak, s fekete
Szeme van és tenyere
Akár csak a marsi lepke
Olyan tarka a feje

– Jaj anyám segíts! Ezek lepkének néznek!

– Hol vagy, kérdőjel!?

(az étteremben)

– Nem várok rád Alfa Jóska. Megnyomom, pl. ezt a gombot. Nem ezt, a másikat. Így ni.

(fémes hang mondja)

Atom sültet, elektromos tortatál
Automata mixer Matyi
Kelvin fokos ultra fagyi
Arany bárány, sáfrány, fácán
Túróval az üde tantál
Mindenféle hiper ital
Gerjesztő és nyugtató
Kelvin fokos ultra fagyi
Túróval az üde tantál
Gerjesztő hiper ital

– Kérem fáradjon a 13-as asztalhoz.

– Ennyi étel annyi ital
elámul a szem és száj

(Leül, zajok, reccsenés, roppanás. Jön Alfa Jóska)

– Mi ez?

– Vak vagy? WC-n hagytad a fogad is?

– A fogam!

– És az?

– A másik fogam!

– Maradt egyáltalán fogad? Mi történt?

– Ne kérdezd, mert hozzád vágom ezt a kelvin fokos ultra fagyit.

– Mohó voltál Kérdőjel, hi, hi, hi, ha, ha, ha keménybe haraptál, pedig ez az asztal nem más, mint egy ultra termosztát.

(Megjelenik a két robot.)

– Uraim lejárt az idő, holnap már kedvezőtlen helyzetben lesz a Föld, ezért ma kell elindulni. Bizonyára kellemes élményekkel távoznak. Ott a rakétájuk, indulásra készen.

5. HALÁLOM

Abban a pillanatban tompa ütest éreztem. A fájdalomérzékelésére már nem jutott idő. Elkábultam és hihetetlen könnyűnek éreztem magam. Első felfedezésem az volt, hogy mozdulatlan vagyok. Egyszerűen nem tudtam semmit sem csinálni. Menni szerettem volna, de nem volt mivel. Először nem is volt feltűnő, hogy nem hallok, csak pár pillanattal később kezdtem feleszmélni; nincs mivel! Megszűnt minden érzékelésem. A látás képessége valami homályos emlékként derengett, a tapintás érzete ebben feloldódva néha-néha felvillant, de valami kínos nyughatatlanság azt sugallta, hogy testem ott fekszik alattam szintén mozdulatlanul. Meg kell jegyezni, hogy ez az érzet még testi mivoltomat tükrözte vissza négy dimenzióban, de egyre éreztem, hogy megszűnik tér s idő, kiterjedés és egyre jobban feloldódom betöltve a teret, elveszítve a múltamat, valami kifordított dimenzió nélküli világban. Gyorsan peregetek az események. Kezdetben bármerre néztem, mindenhol önmagamot láttam. Tükrök fogtak körül! Szemnélküli látásom nem a fényt, a mindenséget érezte és akkor már tudtam, hogy mindenhol vagyok. Úgy látszik énem megmaradt! Megrémültem és menekülni akartam, de mozdulni sem tudtam! Egy gondolat; máris a barátaim közt éreztem magam. Néztem őket! Aztán megérintettem mindegyiket! A végén már rúgtam, haraptam, de a végén mintha már ott se lettem volna, épp úgy csevegtek tovább. Szörnyű volt! Kimentem az utcára, de ez is csak érzet volt, mert már mindenütt léteztem.

Egy villanás volt és ráébredtem: nem kell a testem képzelete, mégis mindent úgy érzek, mint annakelőtte. Mindenem megvolt! Ott lehettem, ahol akartam és cselekedeteimnek nem volt korlátja. Egy valami mégis csak feltűnő volt: engem nem érzékelt senki! Egyszerűen nem vettek tudomást a létezésemről. Felkerestem minden ismerősömet. Beszéltem hozzájuk, de minden és mindenki néma maradt! Néha görcsösen kapaszkodtam a matériához, mert hiába simultam gyönyörű testekhez, az csak egyszerű érzés maradt. Nagyon nehéz volt megszokni újfajta állapotomat. Lassan-lassan mégis csak rá kellett ébrednem, hogy nem a régi vagyok.

Így eszméltem fel, hogy lelkem testem nélkül semmit sem ér. Örök bolyongásra lettem ítélve az élő szervezetek között. Sokat kerestem, de sajnos még halott társra sem találtam. Mindent ugyanúgy tudtam magamnak, mint élő mivoltomban, de a láthatatlant így sem tudtam érzékelni. Nagyon egyedül voltam! Lassan felfedeztem újfajta létezésem célját, eközben persze rengeteg idő múlt el. Először annak örültem, és ez azt bizonyította: még nem halt ki az emberi faj, ha az emberek nyúzzák egymást. Ez nem volt az igazi. Ugyanolyan kicsi repkedő, de mindent betöltő pont maradtam a mindenségben. Néhányszor azonban éreztem, hogy kitágulok, pontszerűségem megszűnik. Ez volt a legjobb érzés. Hamarosan ráébredtem, hogy nekem, a halottnak ez az állapot jelenti az örömet. Ám annál később ébredtem rá, minek a hatására is következik be ez a változás. Figyeltem az embereket. Ha kapzsi, verekedő, rossz embereket láttam, kicsi maradtam, de örültem. Ezután csak a jót figyeltem! Így állandóan kitágulva, betöltve a mindenséget, léteztem mindenütt. Néha persze kisebbre kellett változnom, mert néha-néha a rosszat is észre kellett vennem, ez a behatás pedig kitágult lényemnek már fájdalmat okozott. Talán bármilyen létezés alapja az öröm és fájdalom megkülönböztetésének a képessége. Így láttalak téged is, barátom. Bár nem tudtam veled közölni, hogy néha te is fájdalmat okoztál. Ezért jól jegyezd meg; mi földi emberek fogalmat alkotunk arról az érzésről, amit fájdalomnak nevezünk. Ez a fájdalom csak a testedet éri és egyenlőre nem is szabad megtudnod, mi az a fájdalom, amit én érzek! Zárom soraimat, bár tudom, kíváncsi lennél még életemre, de mindent feleslegesen írnék le, mert emberi mivoltod ezt nem lenne képes megérteni.

U.I. Múlt időben írtam? Igen! Hogy miért? Rengeteg idő telt el halálom óta és most már a végtelent is betöltöm. Mindenhol vagyok, tehát sehol sem vagyok! Mi is az az IDŐ?

6. AZ ÉLET KÖRÜL

Talán enyhült valamit a fájdalomad, amit a kegyetlen sors kíméletlenül kimért. Be kell látnunk, hogy vágyaink vezére nem mi vagyunk, hanem a sors. Nekünk nagyon óvatosnak kell lenni, mert az élet pengeéle kegyetlenül is belehasíthat testünkbe. A művészek, tudósok alkothatnak, felfedezhetik mozgásuk különleges viszonyát az elemek őserdei között, de a legnagyobb művészet, ha az ember ép tud maradni a marcangoló erózióval szemben. Nem szabad hagynunk, hogy kisebbeknek tűnjünk, mint amik vagyunk. Kínos pillanatokot átélni annyi, mint önmagunkat megismerni. Néha az ember agyában szörnyű tervek születnek, amelyeket még magunk is alig akarunk elismerni. A kínok és gyötrelmek súlyát nehéz elviselni. Örjítő ötvözet a porszem és a magányérzés, mint nincstelen semmi, zengődő, lődörgő fogalom, melyet agyunk komplex behatásként érez és a gondolat ennek hatására önmagát kegyetlenül gyilkolja, amelyet testünk fájdalomérzéssel tűr és tehetetlenül kénytelen elviselni. Agyunk óriási raktár, melyekre lassan vagy néha villámgyorsan behatol egy-egy információ, hogy érzésvilágunkat szebbé tegye, vagy mohó kegyetlenséggel lerombolja. Így meg lehet érezni, mit jelent az ember számára a hosszú évek során felhalmozódott fájdalom és öröm, mely a meddő vagy örök pillanatokban emlékként visszatükröződik, újra életre kel és ismét lejátsszódik, mint film a vásznon, hogy ne merüljön feledésbe az átélt idők megtörtént eseménye. Élünk, hogy történjen valami. Bármilyen! Ha nem, visszasüllyedünk az emlékek világába. Menni kell, örökké menni, céltudatosan vagy céltalanul, mert ha megállunk, meghalunk. Meddig bolyonghat az ember, arra várva, hogy valami történni fog, ami feloldja az elraktározott, mindig újra éledő múltat? Az öröm mindig jóérzésként keringi be testünket.

Az agy nemcsak az öröm-ingereket raktározza. Maga az ember a legszörnyűbb harcmező, mert benne hadakoznak a legkegyetlenebb elemek, ahol felváltva zabálja egymást: test és gondolat. Minden embernek át kell élnie valamilyen mértékben az élet szeszélyeit, hogy aztán a sors választani tudjon; kinek szabad élni és kinek kell meghalni.

7. ELSŐ SZÖKÉSEM

Szédültem. Szerencsére két ór jobbról és balról megtartott, mert bizonyára régen földre estem volna. A bíró szavai pedig egyre jobban fájdalomként lüktettek agyamban.

– Miért, nem tettem semmit az emberiség ellen. Kimondani ezt nem tudtam, de agyam akaratlanul is többször felszínre hozta ezt a gondolatot és a számon látszott, hogy az többször lassan beszédre torzul. Valószínűbbnek tartom, hogy hang egyáltalán nem jött ki a szűk nyíláson, de ennek már semmi jelentősége nem lesz.

– Miért, nem tettem semmit az emberiség ellen. Sőt! Jobb lenne már elájulni, hiszen ha ki is mondanám a fejemben szüntelenül keringő szavakat, akkor sem segítene rajtam. Nem tettem semmit! Ez volt az utolsó mondat, melyet védekezésül szerettem volna kimondani, de már nem volt időm, mert a bíró szavaival egy időben, én legalábbis így éreztem – bár minden összefolyt előttem – hátulról máris rám húzták a tok felső részét, szerencsére, mert ezzel egy időben minden elsötétedett. Bizonyára elájultam. Arra már egyáltalán nem emlékszem, hogy a tok alsó részét mikor csúsztatták össze a felsővel, Nem tudom mióta száguldok a sötét fém-tokba zárva, de érzem, hogy agyam kezd kitisztulni. Igaz, még nem tudom teljesen elhatárolni magam a bíróság épületétől, hiszen a süvítéssel vegyülve a bíró szava testemet marcangolva egyre jobban a biológiai és klinikai halál közötti állapotban tartott. Viszont a tisztulást egyre jobban éreztem, és a bíró szava már határozott formát öltött...

– Törvényeink értelmében, Önre Gereben József, az 1251. paragrafust alkalmazzuk, melynek értelmében az ítélet azonnal végrehajtható.

A gyorsulás befejeződött. Ezt onnan tudtam, hogy testemre nem hatott az a különös erő, mely belsőmet szét akarta elemeire bontani. Tudtam, hogy még mindig irtózatossal sebességgel száguldok, de ezt már az egyenletes sebesség miatt nem éreztem. Számolni kezdtem. Minden szám kiejtését egy másodpercre vettem. Arra számítottam, hogy a későbbiek folyamán ebből az adatból ki tudom számítani, hogy milyen messzire kerültem. Természetesen az emlékek egymást követve tódultak a tudatomba. Ösztönösen arra gondoltam, hogy talán a tengeralatti szigetbörtön felé visz a különös jármű, bár azt még senki nem látta, de körünkben egyre több szó esett róla.

Az életfogytiglanra ítéleteket viszik állítólag oda. Az agyamtól a homály egyre jobban kezdett szétesni és megérett az idő arra, hogy gondolataimat és az elmúlt eseményeket valamilyen módon rendszerezem. Tehát a bírósági határozat értelmében életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Az ítéletet a most már számomra egyre foghatóbb tengeralatti szigetbörtönben kell letölteni. Valószínű, hogy a tok a szállítóeszköz, a koporsóm, mely a végleges lakásomba visz, ahonnan talán soha többé nem lehet megszabadulni. A tokot feltételezésem szerint egy csőben sűrített levegő repítette igen nagy sebességgel. A hangtalan továbbhaladásból még arra is következtettem, hogy lineáris meghajtómotor is szóba jöhet. A sebességet azonban nem sikerült megállapítani, így majd csak megbecsülni tudom, ha nyugodt állapotba kerülök. Vajon lesz-e értelme tudni, milyen messze kerültem a szárazföldről?...

Törvényeink értelmében tilos az emberi jogokat hangoztatni. Ez nyíltan nincs kimondva, de a VILÁGCSÁSZÁRSÁG csak így tudja a hatalmát biztosítani. Halálbüntetés nincs, pedig úgy érzem az is jobb lett volna, mint a börtöncella. A következő pillanatban ismét szédülés és különös nyomás uralkodott testemen. Rögtön megállapítottam: ezt a lassulás okozza. Ismét felelevenedtek az utolsó képek bennem a bíróság épületének hatalmas terméről. Érdekes módon a teremben hat-nyolc embernél több nem volt a kíséremet beleértve. Úgy látszik, akit az 1251. paragrafus értelmében állítanak bíróság elé, az meg van fosztva a védelem lehető-

ségétől. Miért? Mit tettem? Ezek után ismét kissé zavaros lett körülöttem minden. A lassulás ugyanolyan hatást váltott ki, mint a gyorsulás. Ajkam ismét közlésre torzult, de a gondolataim kimondatlanul csak a bensőmben követték egymást kergetve, hogy talán valamelyik győz és megmenekülök. Egy sötét burokban, némaságban, egyedül zavaros gondolatokkal, de már mindenféle félelem nélkül teltek a súlyos másodpercek. A szívem volt az óráim! Nem tudom felmérni, mennyi ideje álltunk, de egyet bizonyosra vettem – álltunk. Az ember ezt ösztönösen megérzi. Vártam, hogy történjék valami. Nem akartam már az eseményeket felidézni, de akaratlanul is felszínre törtek életemből egyes jelenetek, számomra kedvesek és rosszak egyaránt. Az igazságérzetem pedig kitörölhetetlenül ott lebegett minden gondolat felett. Nagyon rosszul esett az igazságérzetemnek ez a parazitamódra való ragaszkodása a testemhez, mert most nem könnyített ez a lelkiismeretemen, hanem nyomasztóbbá tette. Hiába, az ember egyes gondolatait a sors és érzet vésője mélyen a testbe vájja, hogy azok törhetetlenül valami megfoghatatlan cél felé sodorják az embert. Talán ez is a végzetem – gondoltam. Hirtelen fény villant, a burok fala mindenütt hideg fénnel világítani kezdett. A fal sima volt, csak a két fél tok összeillesztésének körvonalát lehetett látni és körömmel tapintani. Múltak a percek. Az eseménytelenségbe villámgyors sebességgént hatott, amint észrevettem, hogy a két fél tok zajtalanul igen lassan eltávolodik egymástól. Bámultam a tok felső részét, arra a pillanatra várva, hogy talán a csillagos égboltot megpillantom. Ezekben a percekben úgy éreztem magam, mintha már több évtizede keringenék, vagy száguldoznék a sötét kamrába zárva a világ egyetem végtelen útjain. Úgy éreztem, hogy ha napfény hatolna be a résen, ami egyre nagyobb lesz, valószínű megvakított volna. A rés már akkora volt, hogy a kezemet ki tudtam volna dugni. Nem tudom miért, de nem ragadtam meg kezeimmel a szabadulás kapuját, hiszen abban már egyáltalán nem hittem. Becsuktam a szemem és vártam! Lehet, hogy kicsit el is szundítottam, mert amikor kinyitottam a szemem, egy henger alakú teremben találtam magam, egy ágyyszerűsége. A henger fala ugyanazt a fényt árasztotta, mint a tok. Jobbról és balról semmit nem láttam. Felültem és körbe fordultam, elöl és hátul megpillantottam a két fél tokot. Leszálltam. Ebben a pillanatban a két fél tok lassan egymáshoz közeledett. Elkapott a menekülési ösztön, de úgy látszik, a reménytelenség azt legyőzte, mert kísérletet sem tettem, hogy visszaugorjak. A két fél tok összeecsúszott és egyre kisebbé válva eltűnt szabadulásom reményének útján...

Így álltam egyedül a nagy henger-terem közepén. Elérkezettnek láttam ismételten összegezni a történeteket. A tokot valószínűleg lineáris pályán mozgatják. Érkezésem irányába nem indulhatok. Így csak egy út maradt; elindulni előre. Számításaim azt mutatták, hogy kb. 8-10000 km-t tehettem meg, tehát ilyen messzire kerültem a szárazföldről, ha egyenes pályán mozgunk. Embert sehol nem láttam, ebből arra következtettem, hogy minden automatikusan működik, sőt azt is feltételezem, hogy ezek után minden automatikus program szerint fog lezajlani. De mi lett volna, ha meghalok útközben?

Akkor valószínű egyszerűen visszavitt volna a koporsóm és egyszerűen eltemetnek, hiszen ez esetben természetes halállal haltam volna meg. De mi van akkor, ha most halnék meg? Így elmélkedtem, magam se tudom, hogy miért, de talán ez a furcsa ember-nélküli környezet tette. Elindultam előre. Igen lassan haladtam. Azt már megállapítottam, hogy az egyáltalán nem cél, hogy életben maradjak, tehát az életben maradásom további feltétele, hogy a program szerinti műveletnek eleget tegyek, mert ha nem ezt teszem, elpusztulok és valószínű, hogy valamilyen robot egyszerűen eltakarít. Miért is kerültem ide? Igen, már majdnem elfelejtettem, úgy látszik az életösztön még dolgozott bennem! A 447 évvel ezelőtti 1789-i deklaráció és az emberi jogok kialakulása jutott eszembe. A négy és fél évszázad sem lett volna elég, hogy az ember hitben megerősödve, azt elfogadva örökre fátylat borítson a múltra, és az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának eleget téve új útra térjen. Ma 2236 január 17. van és én pont ezen a napon kerültem börtönbe, mert Nelosz állam egy gyűlésén kijelentettem: Minden emberi lény szabadon születik, és egyenlő méltósága és joga van. Egyaránt elítélem, hogy itt a

Földön, vagy a Miró bolygó lakosságát leigázva a rabszolgaság régi vagy modern formája, a zsarnokság és a lealacsonyítás üssön újra hatalmat. Mindenkinek joga van ahhoz...

Abban a pillanatban megnyílt alattam a hengerterem alja és zuhanni kezdtem. Mire felnéztem, fényt nem láttam, a henger újra összezárult. Kissé megütöttem magam. Rögtön tapogatózni kezdtem, a padló süppedős anyagból volt kiképezve. Figyelembe véve a sötétséget, úgy döntöttem, hogy nem mozdulok. A némaságban emberi légzést hallottam. Vártam. Tehát nem vagyok egyedül! A következő percekben a gondolataimat az álom elnyomta. Elaludtam. Hallottam a saját lélegzésemet. Megmozdultam. A mozgásommal egy időben távolról jövő neszt is felfedeztem. A szemem még csukva volt, az álom és ébrenlét határán a belső kényszerítő erő minimális külső információ beáradást is engedélyezett, a tudatra ébredés felé. Már két légzést is hallottam. Félelem fogott el, talán emiatt nem nyitottam ki a szemem, pedig már leginkább az ébredés uralkodott rajtam. A légzésemmel visszhangként egy hörgő-sípoló légzés dolgozott szinkronban. Tényként állapítottam meg, hogy az elalvás előtti felfedezésem valóság.

Nem vagyok egyedül. Ennek a felfedezésnek örülnöm kellett volna, de az adott helyzetben, amikor azt sem tudtam, hogy hova estem, sajnos ez félelemként hatott.

Kezemmel tovább tapogattam a környezetemet. Mozgásommal szinkronban ható mozgások nem szüntek meg. Felébredtem. Talán fel kéne először ülni és így körülnézni. A szemem vörös homályosságot észlelt, ebből megállapítottam, hogy világosság van. Fel kéne ülni, kinyitni a szemem és körülnézni. Ezek voltak a gondolataim, de a fáradt ébredés nem engedett gyors és azonnali lépéseket. Oldalra feküdtem és a jobb kezem segítségével felültem. A mozgás nem szünt meg. Már majdnem ülő helyzetbe vagyok, bár még a szemem csukva van. Éreztem, hogy a szemem megrezdül. A rezdüléssel egy időben fájdalmas hang hasított a levegőbe.

– Nem adom! – fejemet ösztönösen a hang irányába fordítottam. Szemem csukva volt, de a fájdalmas kiáltásra testemmel egyetemben még jobban összehúzódott. Egész testemet remegés fogta el. A mai napig sem tudom megérteni, hogy a másik emberi lény jelenlétének oka, az öröm helyett, ilyen kegyetlen módon hatott. Tudom, csak percek teltek el, mégis oly hosszúnak tültek ezek a percek, mintha már napok teltek volna el. Hirtelen elhatározással kinyitottam a szemem, de abban a pillanatban megrettentem és a következő pillanatban arcomat a puha padlóra vettem. Normális körülmények között talán nem is lett volna a látvány olyan borzalmas, de akkor rettentő volt.

Egy bozontos nagy hajú öregember állati tekintete és rongyos ruhája talán örökre emlékeztetembe véste magát a szempillantás alatt. Fehér színű ruhája cafatokban lógott, de érdekes módon tisztának hatott. Háttal, kezeit kétoldalt tartva, mintegy keresztre feszítve simult a cella falához. Egyszerűen megrémültem az embertől, pedig tudtam, hogy sorsom a továbbiakban elválaszthatatlan lesz tőle. Összeszedtem magam és a félelmet leküzdve határozott mozdulattal felálltam. A jobb sarokban egy bemélyedést vettem észre, rögtön rájöttem, hogy ez lesz az ágyam. Odamentem, rádobtam magam. Néztam az embert, az idő múltott. Talán már több óra is eltelt, de a cellatársam többé nem szólt semmit és nem is mozdult. A beszélgetés kezdeményezését is kilátástalannak tartottam.

Nem adom! – Ezt kiáltotta. Nem akarja talán megosztani velem a cellát? Ekképp gondolkodtam.

Talán annyira összeforrt vele, hogy érkezésem teljesen felborította a magány és a cella különös ötvözetét. De akaratlanul nekem is ötvözödni kell a már így kialakult helyzettel és a továbbiakban egységként kell éljünk. Minden eszembe jutott. A cella különös ózon illata felfrissített. Agyműködésem fokozódott és érdekes módon a szökés reménye is felvillant agyamban, pedig tudtam, hogy innét lehetetlen menekülni. A cella fala tükörsima. Magassága 5 méter. A két oldalt elhelyezkedő bemélyedésen kívül más repedés, nyílás, kiugró rész nincs.

Körmömmel megkapartam a falat, az rendkívül keménynek mutatkozott. Ha fel tudnék kapaszkodni a mennyezetre, talán sikerülne, hiszen így jutottam...

Abban a pillanatban az ágyi alkalmatosságon, szemben velem lehúzódott egy ajtó. Egy ládát pillantottam meg. Odahajoltam, kivettem és belenéztem. Egy fehér ruhát pillantottam meg. Mindent megértetem, így azonnal cselekedni kezdtem. Kivettem a ruhát, levetkőztem és azonnal felhúztam. Belenéztem a ládába és akkor észre vettem egy írást: Minden esetben visszahelyezendő! – felirat volt a fenekére írva. Régi ruhámat behelyeztem és már a nyílásba akartam a ládát helyezni, mikor felvillant bennem azaz ötlet, hogy talán a nyíláson keresztül kijuthatok. Azonnal tanulmányozni kezdtem. Akárhogy tapogattam, az öt oldal rendkívül szilárdnak mutatkozott. Tehát úgy működik, mint a zsilip, állapítottam meg. Ha beteszem a ládát, lezárul a felém eső oldal és belül kinyílik valamelyik, amelyiken keresztül aztán eltávozik. Így foszlott szét szökésem kivezető útjának első reménye. Fejemet a fal felé fordítottam és elaludtam. Az éjszaka folyamán különös füttyülő hangokat hallottam. Reggel, amikor felébredtem, úgy tűnt, mintha álmodtam volna az egészet. Fejem még mindig a fal felé volt fordítva. Ezt a pózt kényelmetlennek találtam és megfordultam. Meglepetésemre cellatársam még mindig ugyanolyan helyzetbe volt, mint tegnap. Ez az ember bizonyára megőrült. A benyomásomból azt állapítottam meg, hogy sorstársam valószínűleg idős és régi lakója e különös lakásnak.

Mi lesz, ha meghal? – villant át az agyamon a gondolat. Mit kezdek vele? Ezen nem érdemes törni a fejem – határoztam el. Majd csak történik valami, a továbbiakban nem én döntöm el a sorsomat. Hirtelen elhatározással felkeltem és az öreg felé indultam. Az első két lépésnél kezemet kézfogásra emeltem.

Ezt sem tehettem meg, mert társam ismét elordította magát: – Ez az enyém senkinek nem adom! – ezt kiabálta és úgy feszült a falnak, hogy szinte már azonosulni akart vele. Visszaforodtam és az ágyra ültem, ekkor vettem észre, hogy a kisajtó nyitva van és a láda benne van. Kivettem a tartalmát és visszahelyeztem, az ajtó becsukódott. Ez lenne tehát az egyetlen láncszem, ami összeköti a külvilággal. A tartalma 60 db kisebb csomag volt. Áttekintettem a szomszéd felére, ott ugyan csak láttam ilyen csomagokat. Eddig ez fel sem tűnt. Kibontottam egyet, melyből kiderült, hogy ennivaló. Ezzel megoldódott ez a problémám is. Valószínű, hogy minden napra két csomag jut, de jobb lesz takarékoskodni, amíg ki nem derül az adagolás rendje. A cella levegője friss volt. Megállapítottam, hogy a levegővel fertőtlenítő anyagot juttatnak be. Úgy látszik ez fogja biztosítani a csíra mentes klímát és ez fog tisztán tartani. Megrémültem, hát elbúcsúzhatom örökre a fürdéstől és tisztálkodástól!? A képződő hulladékokat valószínűleg a láda következő érkezésekor kell visszaküldeni. Szomorú lettem, körületekintettem és az öregúr még mindig ugyanúgy volt, mint ahogy először megláttam. Álmos lettem, ebből arra következtettem, hogy közeleg az este, bár a napszakok megkülönböztetésére már nem lesz szükségem. Elalvás előtt elhatároztam, hogy ameddig csak tudom, tettettem az alvást és félszemmel figyelem a társamat. Azonban újabb eredményre nem jutottam.

Reggel, mikor felébredtem, ismét úgy tettem, mintha még aludnék, fél szemmel állandóan lestem őt. Tudtam, már nem sokáig bírhatja, valamikor csak el kell neki onnét menni. Az éjszakai hangok jutottak eszembe. Ismételen füttyülő-sípoló hangokat hallottam, ezek gyengébbek voltak az előzőnél. Minden nap nem álmodhattam ugyanazt, tehát a hangok valóságosak. Így elmélkedtem, amikor azt vettem észre, hogy az öreg kezd lassan lefelé csúszni. Nem tudta magát tovább tartani. Szemei talán nyitva voltak, de vizenyős, zavaros tekintetéből azt gondoltam, hogy most azokkal nem lát. Figyeltem. Már teljesen lecsúszott, feje is előre bukott. Talán meghalt! – villant át agyamon. Felugrottam, hogy segítségére sietek, de abban a pillanatban meg kellett állnom, mert egy kör alakú nyílást vettem észre ott, ahol az előbb még

az öreg állt. Tehát azt védte! A cella egyetlen ablakát. Az ablakon homályos fény szűrődött át. Több idő nem jutott az elmélkedésre, azonnal cselekedtem.

Az öreghez hajoltam, hogy felemeljem és a helyére vigyem, ám az görcsös rángatózásba kezdett. Úgy éreztem, hogy rúgni akar. Tehát még mindig védené az ablakot! Szájából szófoszlányok rebbentek el:

– „Nem adom... az... gyerek...em... az... enyém...”

Nem tudtam felfogni, mit is jelentenek a szavak, azt azonban megállapítottam, hogy valamihez nagyon ragaszkodik. Az ágyára vonszoltam. A különböző sűrítményekkel megettettem, érkezésem óta valószínű nem evett, mert azt a rohadt ablakot védte. Sajnálta volna tőlem a fényt, mert világossá vált, hogy nem a cellát féltette tőlem. Ennyi napon keresztül csak egy örült volt képes védeni egy ablakot. Úgy látszik elaludt. Meg kell mondani, egyébként is szívós vagyok, de ezek a behatások és körülmények fáradékonnyá tettek.

Leheveredtem. Úrrá lett rajtam a szökés gondolata, ez a kérdés lebegett állandóan felettem. Valószínű, hogy elaludtam, mert amikor felébredtem, az ablak felé pillantottam és nagy megdöbbenésemre az öreg társamat éppen úgy láttam ott, mint legelőször. Nyomban feltűnt a tekintete. Az állati szemek szelíd tekintetté változtak és ebben a pillanatban az az érzésem támadt, hogy intelligens ember áll szembe velem, méghozzá nem is akármilyen. Érthetővé vált, hogy talán a hosszú magány súllyesztette olyan állapotra, hogy első benyomásra örülnek tekintetem.

– Láttá? – ez volt az első kérdése. S oly nyugodt volt, hogy ebben a pillanatba bocsánatot kellett volna kérnem az előítéleteimért. Így ilyen kérdést egy örült nem tehet fel. Fejemmel jeleztem, hogy nem. Lehet, hogy hibát követtem el, mert jelzésemre az öreg ismét a fal „keresztjére” feszítette magát. Viszont elérkezettnek láttam az időt, hogy felvegyem vele a kapcsolatot. Közeledtem felé. Az ismét üvöltésbe kezdett.

– Nem adom! Ez az én gyermekem! Nem adom! – ezeket a szavakat üvöltötte. Jobbnak láttam, ha visszafekszem az ágyamra. Most már a kíváncsiság gyötört és ez új életet öntött belém. Elhatároztam, hogy a végére járok és felfedem az öreg titkát. Továbbá elhatároztam, hogy egész éjjel figyelek, reggel szimulálom az alvást és ha ezek után sem sikerül valamit felfedezni, akkor holnap beszélgetést kezdeményezek, ha kell egész nap. A cellatársam merev tekintettel figyelte, úgy éreztem talán ő is érzi, hogy figyelik.

Pár óra múlva az öreg az ágyához ment táplálékért. Háttal állt, így kinyitottam a szemem és erősen figyeltem az ablakot. Ott egy delfin-féle állat körvonalai rajzolódtak ki. Ez nem lehet igaz – villant át az agyamon. Az nem lehet, hogy az egyetlen ablak is vízben legyen. A gondolataim, eszmefuttatásaim már kínoztak és többé nem tudtam a sorstársam dolgaival törődni. Tehát a cella a tengerben van! Hánykolódtam, de nagy nehezen sikerült elaludni. Amikor felébredtem megszólítottam az öreget.

– Tisztelt Uram! – tegnap hazudtam, mert tudom a titkát. Ne haragudjon, de ketten vagyunk egybezárván egy cellában és úgy érzem, jobb lenne mindkettőnk számára, ha barátok lennénk. – Úgy látszik az öreg megértett. Eljött az ablaktól és füttyentett egyet. Valami ilyesmi lehetett: fuuuu-ji. A fütty befejeztével kezével az ablak felé mutatott, és abban a pillanatban feltűnt egy delfin.

– Húsz éve vagyok e börtönben – kezdte az öreg megfontoltan és fájdalmasan mondani. – Tizennyolc éve jelent meg először fiam, Fu-ji az ablaknál. Azóta együtt élünk. Nem szívesen árulom el a titkomat, mert tizennyolc év kemény munkámba került, amíg megtanítottam a delfint a kommunikáció-cserére. Sikerült kitanítani egy közös nyelvet, amely részben fütty-szerű hangokból áll, míg a másik rész bizonyos jelbeszéd. Fu-ji igen értelmes, elmondta nekem, hogy egy katonai kiképző delfináriumából szökött meg. Azóta itt van, mindig mellet-

tem, és én nagyon szeretem őt. Fiatalúr, én már nagyon öreg vagyok, meg vannak számlálva a napjaim. Így elmondom tervemet, amelyet most átadok önnek és ezzel megnyitom a szabadság útját. Fu-ji bármikor tud robbanószert hozni, amivel az ablakot ki lehet robbantani. Ez a szökés egyetlen útja! Innét különben nem lehet megmenekülni; a tenger a fenekétől a felszínéig védelmi felszerelésekkel van ellátva, de a delfin rendkívül kifinomult tájékozódó képességével ezek között könnyűszerrel áthatol, már két éve megszökhettem volna, de...

Ekkor az öreg sírva fakadt, zokogott. Az ablakhoz tekintettem, a delfin is nyugtalanul mozgott. – Hát igen, szökésem ára saját fiam feláldozása lett volna. Ezt pedig nem akartam. Így hát úgy döntöttem, megpróbálom megértetni vele, hogy szerezzen egy társat magának.

– Akarja látni a társát? – kérdezte és valami jel és fütty egyveleggel ezt közölte a delfinnel. Az elúszott onnét. – Tehát a társát akarom feláldozni, mert ha ki is kerülnék innét, ki segítene a továbbjutásban. Tény az, hogy innét nem messze létezik egy katonai kiképző bázis és kicsit messzebb egy nagy sziget, ahol emberek laknak és városok is vannak nagy házakkal. A szigetre pedig bizonyára el lehet jutni. Ha a delfin eljutott, akkor ketten is el tudunk jutni. Tíz nappal ezelőtt már minden készen volt és akkor megjelent maga fiatalúr. Reményem teljesen szétfoszlott és most magát meglátva rá kell ébrednem saját tehetetlenségemre és öregségemre, ezért felajánlom segítségemet és átadom magának Fu-jit. Egy kikötésem van. Meg kell várnia, amíg meghalok. – Az öreg az ablak felé nézett és ott két delfin nézegetett befelé. Az egyiknek az oldalára egy szerkezet volt felerősítve. Megérkezett Fu-ji és barátja; szabadságomnak kapui...

Az elkövetkező napokban a barátom – mert most már az volt –, a delfinnek, azaz fiának elmondta, hogy neki meg kell halni és engem kell kiszabadítani. Láthatóan mindketten nagyon szomorúak voltak. Egy reggelen hiába ébresztettem jótevőmet, akinek életemet köszönhettem. Meghalt. Érdekes, hogy a két delfin már ott várakozott az ablaknál. Vajon Fu-ji barátja tudta-e, hogy meg kell halnia? Nem maradt sok időm, ugyanis nem tudtam, most mi fog bekövetkezni. Egyáltalán mi történne akkor, ha valaki meghal itt a cellában. A megbeszélés szerint megadtam a jelt a delfinnek. Fu-ji elúszott, a másik pedig az ablakhoz közeledett. Cellatársamról leszedett ruhadarabokkal a csomagokat magamhoz kötöttem, majd gyorsan a fekhely fedezékébe húzódtam. A következő pillanatra már nemigen emlékszem. Hatalmas robbanás rázta meg a cellámat. Az üvegcserepek szanaszét repkedtek és ezzel egy időben a víz ömleni kezdett a kör alakú ablakon. Egyre magasodott, szüntelenül azon töprengtem, vajon tudok-e levegőt tárolni addig, amíg a kiegyenlítődés befejeződik. Ezt minden nap gyakoroltam az utóbbi időben. Négy és fél percig tudtam levegő nélkül kibírni. A víz egyre emelkedett. Az ömlés már megszűnt és én is egyre magasabbra emelkedtem. A fejem már a mennyezetet súrolta, tíz-tizenöt centiméter lehetett a víz és a mennyezet között, ekkor vettem egy mély lélegzetet és az ablakhoz úsztam. A nyomás még mindig elég nagy volt, így elég nehezen tudtam előre haladni. Végre elértem az ablak szélét, abban megkapaszkodtam. Lábamat behúztam, megtámasztottam és abban a pillanatban elrugaszkodtam a tenger felé. Hirtelen iszonyatos fájdalmat éreztem a jobb combomon. A törött ablaküveg – villant át az agyamon utoljára, mert elvesztettem az eszméletemet...

Vízet éreztem körülöttem és iszonyatos fájdalmat a lábamban, amikor kinyitottam a szemem, hanyatt fekvé a tenger vizén megpillantottam a csillagos eget, hátamon pedig egy sikamlós testet éreztem, melytől nem riadtam meg, mert tudtam, hogy ő az: a világ legönfeláldozóbb „embere”, Fu-ji, a delfin, aki a hátán visz a szabadság útján.

8. IDŐUTAZÁSOM

Nos, mindenki hallott Wells csodálatos időgépéről, mellyel végtelen utakat lehet megtenni és megismerni az egyes korokat. Látott már valaki a valóságban ilyen időgépet? Ugye még senki! Megmondom nektek, hogy nem is fog, mert az időutazást oly módon megvalósítani, csak fantázia marad. Nos, kedves barátaim, engedjétek meg, hogy elmeséljem utazásom történetének alfáját és ómegáját, két véglét között. Elmesélem, hogy jutottam a kezdethez, és hogyan jutottam a kezdethez és a véghez.

Már régóta foglalkoztat létezésünk miértje, ezért elhatároztam, hogy életemet ennek a kérdésnek szentelem. Megoldásában mélységesen hittem és kitartó munkával, hallatlan akaraterővel megoldottam a nagy problémát, amely annyi, de annyi embernek okozott megoldhatatlan rejtélyt. Időutazásomat a múltba tettem először. Elmentem egészen odáig, amíg lehetett. Ezután már a lehetetlenség következett. Miután megtettem a múltbéli utazásomat, elindultam a jövőbe. Meg szerettem volna nézni, mi az emberi létezés végcélja, de sajnos odáig nem jutottam el. Így is nagyon sok dolgot tudtam meg és remélem, ez mind az emberiség javát fogja szolgálni. Bízom benne, hogy hozzásegít a nagy álom megvalósításához. A nagy álom: a beteljesedés, ahol minden ember azt csinál, amit akar, de ennek ellenére nem tesz kárt a másik emberben.

Mi az ember

Tulajdonképpen az első felfedezésem az volt, hogy az ember nem más, mint egy előre programozott automatika. Az „egy ember” a csodálatosan összehangolt automatikáknak tulajdonképpen egyetlen eleme. Nos ezek szerint nem vagyok más, mint egy alkatrész!

Igen, ugye senki sem gondolta volna idáig önmagától, hogy semmi más, mint egy egyszerű alkatrész. No, mindjárt megmagyarázom, hogy miként is jutottam erre a feltételezésre! Ha mi emberek rendelkezünk a „tudat” fogalom egy parányával, ez azt jelenti, hogy a lehetőségekhez mérten mi is tudunk alkotni. De csak egy csöppet, mert nem rendelkezünk ama képességekkel és annyi tudattal, hogy a mindenségre hatást tudjunk gyakorolni. Amit teszünk, azt mind a nagy automatika diktálja nekünk. Gondolom még mindig nem elég érthető a megfogalmazásom. Röviden: az egész emberiség nem más, mint egy előre beprogramozott automatikus egység, feladata egy meghatározott program elvégzése. Most, 1980-ban még nem határozhatom meg mi ennek a programnak a feladata. Egyszerűen azért, mert még nem tudjuk. Ezért kell elmennem a múltba, hogy megnézzem, kik alkották ezt a csodálatos programozott automatikát. Ezután el kell mennem a jövőbe, hogy megnézzem, milyen céllal indítottak el bennünket: a nagy automatikát.

A nagy felfedezésem

Mi emberek mit teszünk, ha valamit meg akarunk ismerni? A mi tudásszintünkkel automatikát építünk és azokat, mint segítő társakat felhasználjuk minden területen. Automatikus űrszondákat küldünk a világegyetem minden részébe. Vajon milyen céllal és mi működteti ezeket? Meg akarjuk ismerni a mindenséget. Űrhajóinkat megfelelő automaták vezérlik. Az automaták mindig akkor kapcsolnak be, amikor egy előre meghatározott programot kell elvégezni nekik: pl. tíz év múlva pályamódosítás, tizenöt év múlva mintavétel, pár percen belül elemzés, majd bekapcsol az értékeket továbbküldő automatika. Az adatok továbbításával kikapcsol. Ezt a műveletet 25, 50, 100, stb. év múlva az automatikák a program szerint elvégzik. Nos, miből állnak ezen automatikák és programadó egységek? Ellenállások, IC-k,

huzalok, stb.!!! Igen mi emberek ezeket a felépítő elemeket használjuk, mivel mi csak egyszerű emberek vagyunk, más szóval egyszerű automatika elemek, mint amilyen az IC, ellenállás és dióda. Még egyszer kérdezem: tudjuk létezésünk mibenlétét? Ugye nem! Nekünk automatikáknak nincs szükségünk arra, hogy ezt megtudjuk, mert nekünk nem ez a rendeltetésünk. A mi rendeltetésünk az, hogy mi általunk, mint automatikák által, azok tudják meg az ő létezésük okát. Mondhatnám úgy, hogy ők éppen olyan céllal hoztak bennünket létre, mint amilyen céllal mi hozunk létre automatikákat. Az igaz, hogy ezek létrehozása is parancs.

Az emberiség, mint automatika

Később elmondom, hogyan is jöttem rá erre a felfedezésre, amelyre épül a tulajdonképpeni „időutazásom”.

Tehát az emberiség nem más, mint „valakik” által jól megkonstruált, önmagát továbbfejleszteni képes, előre beprogramozott, meghatározott cél érdekében működő automatika. Úgy is mondhatnám, a földgolyó az emberiséggel együtt nem más mint, az „Azok” által „kilőtt” űrszonda. Nincs olyan automatikus elem, ami évmilliárdokon keresztül működőképes marad. Egyet kivéve! Ez pedig nem más, mint az ember-föld-rakéta. Ilyen csodálatos megoldás természetesen csak nekem tűnik emberfeletlinek, hiszen alkotóinknak mi épp olyan elemei voltunk, mint nekünk most a diódák, tranzistorok, melyeket természetesen program szerint készítünk. (Csak így lehet eljutni a világ végétől a világ végéig.)

Minden, ami itt a Földön történik itt az emberek között, a nagy célt szolgálja. Egyik felfedezés sem előzheti meg a másikat. Emiatt nem tudunk nagy ugrásokat tenni, mert ezt nem szabad. A világmindenségben megtett úthoz meghatározott esemény tartozik. Az, amivé kell a nagy cél érdekében fejlődünk, csak meghatározott időben következhet be. Ezt talán meg tudom majd mondani, ha előre tudok a későbbiek folyamán haladni. Tehát olyan automatikák vagyunk, amelyeket megfelelő vegyi folyamatok vezérelnek és ezen vegyi folyamatok végeredményeként érjük el a küldetésünk célját.

Az emberautomatika működése

Nos, az érthetőség kedvéért megpróbálom a dolgokat megmagyarázni. Amit eddig elértünk, abból megtudhatjuk, hogy az emberiség miből és hogyan keletkezett. Elemi részek – molekulák – vegyületek – egysejtűek – állatok – emberek. A mai formában olyanok vagyunk, amilyeneknek kinézünk. Ezt a formát évmilliók alatt szereztük. Ha eltelik még több millió év, a program szerint újabb és újabb alakokat, formát fogunk felvenni. Formánkat a tulajdonképpeni ismeretanyag határozza meg. Olyanokká kell válnunk, hogy küldőink megbízásának eleget tudjunk tenni. Ezt pedig csak akkor fogjuk megtudni, ha elértük a megfelelő formát. Ha előre utazom az „időben”, meg fogom ezt is tudni, hogy miért nem olyan most a formánk, hogy máris eleget tudnánk tenni? Talán az eddigiekből nem derül ki, hiszen éppen az a cél. Ha olyan formával indítottak volna el, az évmilliárdok alatt már régen elromlottunk volna és hasznavehetetlen alkatrészként száguldhattunk tovább. Így nem fogunk elromlani. Az út megtételéhez idő kell. Rengeteg idő és a célnál épp úgy kell működnünk, mint évmilliárdokkal ezelőtt, mikor alkotóink útra bocsátottak bennünket. Végtelen utunkra mi is csak önreprodukáló és önmagát tovább fejlesztő automatikákat küldenénk. De mi ilyet nem fogunk tudni alkotni soha. Tehát valamikor elindult egy vegyi folyamat, melynek egyik köztes terméke maga a jelenlegi létező ember. Visszavezetve: a legegyszerűbb kémiai folyamatok elindítottak egy másik kémiai folyamatot. A következő kémiai folyamat végeredménye és csakis a végeredménye indított el egy újabb kémiai folyamatot, ennek a végeredménye egy újabb kémiai folyamatot és ez így megy tovább. Természetesen ezekhez a folyamatokhoz idő kell. Tehát ezen folyamatok végeredményeként fogjuk elérni küldetésünk célját. Tehát igen lényeges!!!

Elemekből kiindulva szakadatlan továbbfejlődő ciklusban egyik kémiai folyamat végeredményként elindított újabb kémiai folyamatot abszolút befejezéseként érjük el működésünk végét és kezdhethjük el az addigra kialakuló parancs végrehajtását. E parancs már tulajdonképpen az elemi részekben benne van!

De kérdezem én, mit tud tenni az elemi rész? Ugye semmit! És mit tudunk tenni mi, köztes események? Ugye már többet! És kérdezem, mit fog tovább fejlődött formánk tenni egy-milliárd év múlva? Ugye még többet és az a rész, amit akkor indítottak, mekkorát fejlődött és eközben mennyi utat tett meg!!! Talán a világ végéről indították, hogy ugyanoda visszatérve megismerje mindazt, ami közte van?

Ugye volt mindnyájunknak az a gondolata, hogy talán önállósítani is tudnánk magunkat és önálló életet tudnánk élni! De kérdezem én, miben határoznánk meg akkor létezésünket?

Az „időgép” megalkotása

Tehát vegyi folyamatok eredményeként értük el jelenlegi formánkat. Ehhez pedig rengeteg időre, több milliárd évre volt szükség.

Tehát megismertem a kémiai folyamatok összességét. Rájöttem, hogy azok a reakció sorozatok, amik évmilliók alatt játszódtak le, megfelelő katalizátorok alkalmazásával visszafordíthatóan rövid idő alatt reprodukálhatók. A lényeg az, hogy megfelelő oldatba helyezve az emberi testet, vegyületeire bonthatjuk, majd a folyamat újra lejátszódik. Erre épül az időutazásom. Önmagamot lebontom, vegyületekig, majd visszaalakítom magamat emberig. Eközben rengeteg ismeretre teszek szert. Megismerem küldőimet, de beszélni nem tudok, sőt érintkezni sem tudok velük. Mindent látok abból a hosszú folyamatból, amíg emberré váltunk. Eközben megismerem a kémiai reakciók teljességét és újabb berendezésekkel nem a múltba, hanem a jövőbe is tudok utazni. A wells-i időutazás csak álom maradt. Ember időben sem előre, sem hátra soha nem képes utazni, mert elemeire bomlik eközben. Minden időben, úgy a jövőben, mint a jelenben, mint a múltban, csak az a forma létezhet, ami abba az időintervallumban rendeltett. Mivel a tudat egy ici-pici része az elemi résznek tulajdonsága is, ezért ha az én tudatom eme részekre esik és az újból összeáll, némi emlékezés megmarad a múltból, amikor még elemi rész voltam. Természetesen érintkezni elemi mivoltomban csak elemi résszel tudok, emberi mivoltomban pedig az összes alattam lévő formával megismerkedhetek. Ezért nem tudtam küldőimmel érintkezni, bár homályos emlékeim maradtak róluk. Most felteheti minden ember a kérdést, hogy ezek szerint minden elemi rész küldött? Igen, de csak annyiban, hogy nekünk fejlődésünket és önreprodukáló képességünket segítse, illetve biztosítsa. Emlékezetre csak az az elemi rész képes, amely már egyszer belém épült. Csak is akkor jöhet létre visszaemlékezés, ha egyesüléskor ugyanazon elemek építenek vissza, amiből kiindultam, ha új elemek építenek fel, akkor elveszik a tudatom, mert mindazon információk, amelyeket testem raktározott, szétszóródnak és csak szoborrá, tudat nélküli lénné változnak.

A továbbiakban megpróbálom leírni, mit láttam utazásom során, amelyet út-hosszal nem lehet jellemezni.

Erre a legjobb kifejezés, hogy megtettem az utat a múltba az elemi vegyületekig és vissza, majd megtettem az utat emberi formától majdnem a küldetésünk céljáig.

Most bizonyára mindenki megkérdezi, mi volt az oka, hogy csak a cél elejéig jutottam, de azt elérni nem tudtam. A következőben ennek történetét írom le. Ez volt a legizgalmasabb utazás, mely meg is állított és továbbmenni nem tudtam. De kedves olvasó, ha valakinek majd kedve támad, hogy utazásomat tovább folytassa, nagyon szívesen segítek, de érte semmilyen felelősséget nem vállalok.

Ezek után elmondom történetemet, mely azt hiszem tízmilliárd év múlva történt:

Egymilliárd év múlva

Mindent beállítottam a laboratóriumban. Itt különösebb műszerek nem kellenek, u.i. a lebontási folyamatot a megfelelően megválasztott katalizátorok szabályozzák. Mivel a folyamatok pillanatszerűen játszódnak le, ezért a fizikai idő értelmében számításaim szerint nem fog egy óránál több eltelni. Hacsak valahol nem kell időznöm. Amikor a kémiai folyamat befejeződik, tehát amikor elemeimre bomlok, akkor az ott létrejövő végtermék megindítja az előre folyamatot, melynek eredményeként újabb egy óra múlva kész emberként kell, hogy megjelenjek. Nos, azért a dolog mégsem olyan egyszerű. A folyamat teljes megismerése miatt a reakciós edényhez, ami tulajdonképpen az „időgép”, rengeteg műszert csatlakoztatok, melyek az egyes folyamatokat regisztrálják. Nos, eljött a mai nap, ami tulajdonképpen életem legszebb és legszörnyűbb napja. Néhány szót hadd mondjak az „időfolyadékról”. Nos, a reakcióedényben minden benne van, már csak nekem kell belelépni. Kissé elfog a félelem! Az első gondolatom az, hogy a fájdalomnak és kinnak hányféle változatát és árnyalatát kell elszenvednem? És meddig fog ez tartani? Amikor belépek a reakciós edénybe, még nem történik semmi. Egyetlen anyag, az X-25-ös még hiányzik. Tehát ebben az edényben pontosan 5782 féle anyag van, ezek egymással nem lépnek reakcióba. Ezek majd a testemmel fognak szépen sorban reakcióba lépni.

Belépek az edénybe!

Még nem történik semmi! Egy mikropipetta segítségével bejuttatom az indító anyagot: az X-25-öt. Ennek hatására az 5782. anyag reakcióba lép a testemmel. Ennek és csak is ennek a reakciónak a végtermékével lép reakcióba az 5781. alkotórész. Ez a folyamat pedig így játszódik le, amíg elemeire nem bomlok. Ezen tapasztalataimat a múltba tett utazásomban fogom leírni. Amikor az első alkotóelem is elvégezte a feladatát, akkor ennek végterméke megindította a vissza folyamatot, melynek eredményeként ismét emberi formát öltöttem. (A vissza folyamattal tudatom egyre jobban kezd ébredezni és az a pont, ami a bomlásnál fájdalmat és kint okozott, az egyesülésnél ez a folyamat örömet és kéj-mámoros érzést okozott. Ezen tapasztalatok felhalmozásával nagy munkába kezdtem! Olyan folyadék-sort kell összeállítanom, amely nem a múltba visz, tehát nem lebont, hanem előre visz és átalakít az előre haladásnak megfelelő formákká. Ezt csakis akkor tudom véghez vinni, ha megismerem küldőink titkát. Azaz működésünket, tehát belső automatikánkat teljesen feltárom. Ennek részletes leírásával nem akarlak benneteket untatni. A lényeg, hogy megalkottam a folyadék-sort, amely 6000 komponenst tartalmaz, mely alkalmas arra, hogy testemet átalakítsa jövő képemre. Így indultam el a jövőbe, hogy megnézzem, milyen leszek egymilliárd év múlva. A közties korok leírásával szintén nem akarok foglalkozni, hiszen az is csak azt a célt szolgálta, hogy azt a testet öltsem, ami majd egymilliárd év múlva minden embernek formája lesz. Azt előre megmondom, hogy nem értem el azt a célt, amiért küldőink küldtek bennünket. Akárhányszor is végeztem el a kísérletet, mindig csak egymilliárd évet tudtam előre haladni. Hát igen! Alkotóink ezt is előre tudták, mert mint mondtam, ez a ténykedésem is küldetésünk egy része. Talán majd ha egymilliárd évet megér az emberiség, akkor talán képesek leszünk újabb egymilliárd évet előrehaladni. De az is lehet, hogy akkor már csak egy ugrás a cél. Ami lehet egy év is, és olyan automatikává alakulunk át, ami már a nagy küldetést véghez tudja vinni. Nos, engedjétek meg, hogy ezután a kis kitérő után megírjam utazásom történetét. Ebből is azt a részt szeretném kiemelni és elmondani, amikor megérkeztem a jövőbe, magam mögött hagyva egymilliárd esztendő. Ugye mindnyájan kíváncsiak vagytok már, hogy vajon milyen lesz, tehát milyenné fejleszti magát az ember-automatika, mert úgy, ahogy a múltban elemi részek voltunk és most jelenlegi formában szerepelünk, úgy egymilliárd év múlva legalább ilyen változásokon kell, hogy keresztül menjünk. Elmondom nektek, hogy szerintem ez a változás meg is történt, bár most úgy érzem, ezek a dolgok kicsiségnek tűnnek. Azt is elmondom, hogy erre az útra az egész emberiség egyszerre nem képes, hiszen alkotóink művét

egymilliárd évvel nem előzhetjük meg. Én is amolyan szonda vagyok, mely önmagát lőtte ki a jövőbe. Talán azért, hogy türelemmel várjunk, mert érdemes küszködnünk, bár mivel gépek vagyunk, teljes önpusztításra soha sem kerül sor, mert az ellenkezik a programmal...

Megjegyzés: A kémiai folyamatok alatt természetesen biokémiai folyamatok is értendők.

9. MÁDI ERZSÉBET ÉS VARGA GYÖRGY ESETE

Varga György, aki szerény körülmények között él, végzi nyugodtan állomásfőnökségi teendőit. Nagyobb terveket soha nem szőtt. Valami hiányzik ennek az embernek az életéből. Talán az önakarat. Képtelen magát akarásra bírni, így a küszöb előtt megtorpan. Nehéz helyzetek előtt meglepődik és néz, mint egy kisgyerek. 25 éves és nő még nem volt életében. Éjjel lefekvés előtt fantáziával teremtette meg a meztelen női testet, vagy az álmában jelent meg. Még gyerekkorában látott valahol egy meztelen női testet, ez töltötte be gondolatvilágát. Az újságképek nem hatottak rá különösebben. Többször elhatározta, végre keres egy igazit, aki beilleszkedik álmai világába, ez pedig nem volt más, csak egy női test, bármilyen legyen is az. Így üzte, hajtotta az akarat nélküli embert a vágy. Séta közben állandóan mondogatja magában – talán ma. Sajnos mindig egyedül tér haza. A szerencse sem kedvez ennek az embernek. Legtöbb pénzét vasútmodelljére költi, amivel órákon keresztül is képes játszózni. Már-már úgy tűnik, hogy a fejlődésben is megállt a felnőttkor küszöbén. Ennek ellenére gondol a jövőre is. Saját lakása van, igaz úgy örökölte, de az ő érdeme, hogy szépen be van rendezve. Ma türelmetlenül borotválkozik. A tükörrre lecsapódó párát törölgeti, azt reméli, talán a pára mögül rá tekint az, akire vár. E gondolat oly erős, hogy szinte már a térben is érzékelni lehet. Estére bálba megy.

Mádi Erzsébet ruhái közt válogat. Melyik lehet a legszebb? Hosszú keresgélés után megtalálja a legmegfelelőbbet. Talán ma – gondolja és elindul a bálba.

A férfi körül néz és egy üres sarokasztalhoz indul. Leül, gondolataiból a pincér kérdezése zökkenti ki. A zene megkezdődik, egymás után emelkednek föl a párok. A terem másik oldalán lévő üres sarokasztal felé indulnak, a pincér őket is kiszolgálja. Barátnőjével vidáman cseveg. Varga György pohara felé nyúl, felemeli és lassan kortyolgatja a bort. Mádi Erzsébet ugyanígy tesz. A tánc újrakezdődik. Az asztaloknál már alig ülnek. Mindketten körül néznek. A két tekintet végre találkozik. Mindkettő megremeg. A két testben a szimpátia okozta hormonlevezésként az idegrendszerükön egyszerre fut végig a kellemes mámor. Talán most, gondolta mindkettő. Egyszerre kelnek fel és indulnak a táncolók közé. A férfi képtelen beszélni, csak az ajka rebben néha. Agya feszülten dolgozik és minden ereje e mondatban teljeseedik: Szeretlek – mert kimondani nem tudta. A nő kissé elhúzódik, mit is mondott ez a férfi. Szeretlek – ismételte önmagának. Tehát szeret, állapította meg a férfi. Ő is megremegek. Ki beszél itt, kérdezte magát. Gyere közelebb, – gondolta a férfi és a nő csodák csodájára engedékenyen Györgyhez simul. Szeretném, ha megcsókolnál, gondolja György és a nő megcsókolja. Szeretnél velem lenni ma este – gondolja György és Erzsébet fejével bólint. A táncnak vége, mindkettő hirtelen megáll, maguk elé nézve egyszerre morolják – de hiszen én nem is beszéltem. A férfi megfogja a nő karját és az asztalhoz kíséri. Ezután a nőhöz semmit se szólva friss levegőre megy. Képtelen vagyok felfogni, hogy történhetett? Gyors elhatározással a bárpulthoz megy, rendel és iszik. Lényét Erzsébet tölti be. Később már az alkohol hatásának vélte a történeteket. Jobbnak látja, ha haza megy. Lefekszik, pillanatok alatt álomba merül.

Vasárnap délelőtt.

Erzsi felébred, reggelit főz. Gondolataiban a tegnapi események keringenek. Igen, férfi volt elég. Egyszóval nem unatkoztam. Bár az az első, akivel táncoltam, az a középtemertű, kicsit bambácska, elég szimpatikusnak tűnt, ma este már nem megyek sehová – így elmélkedett Erzsébet. György lustán forog az ágyon. Milyen bamba egy teremtes vagyok és már megint a küszöb előtt! Pedig a hölgy nagyon tetszik és úgy vettem észre, hogy én is tetszem neki. Most már késő, a következő héten majd bátrabb leszek. Meghívom, pl. ebédre. Vagy együtt

mehetnénk pl. színházba, aztán ketten sétálhatnánk a parkban és ha végre ebben az életben kedvez egy kicsit a szerencse, akkor láthatok és foghatok is igazi meztelen női testet.

Vasárnap délután.

Erzsi barátnőjével moziba megy. Lakásról, ruháról beszélgetnek.

– Te már láttál úgy, tudod, anyaszülten férfit? – kérdezi Erzsi.

– Téged is úgy emészt a vágy? – feleli a barátnője.

– Nem tudom, de valamire vágyom! De nagyon!

Vasárnap este.

György fáradtnak érzi magát, pedig egész nap henyélt. Vacsora után megfürdik, majd füttyö-részve elindul a hálósobába. Kilenc óra, lefekszik. Zöld színű hangulatlámpáját bekapcsolja. Kellemesnek találja a zöld színt. Mindig egyedül. Hiányzik valaki. Igen, igen, alamuszinak születtem. Tényleg, tegnap, és az események visszaperegtek. Agya szüntelenül dolgozik és minden szinte előtte van. Már minden gondolatát Erzsi létezésének tudata irányítja. Fél tíz van. Mi lenne ha... és ebben a pillanatban már mondja is:

– Hol vagy?

– Itthon vagyok.

– Mit csinálsz?

– Alsom.

Egy repülőgép hangrobbanása megijeszti. Fejét szélsebesen az ablak felé fordítja. Igen, a repülőgép, az riasztott meg, pedig már félálomba voltam. Mit is csináltam? Beszélgettem vele. Ez hihetetlen! Hallucináció az egész, vagy tényleg van valaki a szobában? Felkel és felkapcsolja a villanyt. Idegesen körülnéz. Így van az ember az álom és ébrenlét határán.

Sehol senki, állapítja meg és visszafekszik az ágyba. A zöld színű lámpa tovább ég. A vilá-gosság most halálra rémítené. Fél tizenegy van. Megnyugszik. Ismét eszébe jut a tegnapi lány. Semmi másra nem gondol, csak rá. Már azt sem tudja, hogy ő saját maga létezik. Olyan moz-dulatlan, mint egy halott. Szemei nyitva vannak, azzal valamit nagyon néz, szája megmozdul és érthetően mondja: Kelj fel! Öltözz fel! Menj a hotelhez és a főutcáról fordulj az első szűk kis utcába. A 14-es ház előtt állj meg!

– Itt vagy már?

– Még nem – volt a válasz.

György verítékben fürdik. Arcáról ömlik a víz. Egész teste remeg.

Fél egy van.

– Itt vagy már?

– Igen – volt a válasz

– Gyere be! Nyisd ki a jobb oldali ajtót! Állj meg az ágyam előtt!

– Itt vagy?

– Igen.

– Vetkőzz le! Kész vagy?

– Igen.

– Hol vagy?

– Itt.

– Hol? Nem látlak. Feküdj mellém! Vetközz le! Szeress!

Fél kettő van.

– Öltözz fel, menj haza!

Hétfő délelőtt.

Erzsi álmosan ébred. – Egész éjjel nem aludtam. Nagyon fáradt vagyok – ezeket mormolta. Késve érkezik a munkahelyére. Kolléganője meg is jegyzi: – Fáradt a kisasszony. Persze, aki egész éjjel nincs otthon. Tegnap éjjel meg sem ismert, úgy ment el mellettem, mint egy múmia.

– De, hogy mondhatasz ilyet, amikor ki sem mozdultam.

Veszekedés kezdődik. Erzsi összeveszik kolléganőjével.

– Ideges vagyok. Egyszerűen elvesztettem a józan ítélőképességemet. Nem tudom mi történt. Fáradt vagyok. Nem, én otthon voltam! Nem igaz! Márta hazudik! Meg kell örülni! Vajon mi volt az a különös váladék a fehéreneműn? Nem tudom mi van velem!

Délután.

György még mindig önkívületi állapotban fetreng. Teste tüzel a láztól.

Erzsi mozgása felgyorsul. Mozgása kapkodóvá, szögletessé változik.

Senkivel sem beszél. Olyan, mint egy csendes őrült.

Este.

György magához tér. Orvost hív, aki idegkimerültséget állapít meg és szanatóriumba utalja.

Erzsi nyugodtan alszik.

A következő napok:

Györgyöt kiengedték a szanatóriumból. Elhatározza, hogy véget vet az egésznek. Magnetofon készüléket vásárol, azt a kilincsel kombinálja úgy, hogy az nyitásra működésbe lép. Egyébként lassan kezd minden a normális kerékvágásba terelődni. De ez a foghatatlan, láthatatlan vágy megmarad mindkettőben, mely hatalmas erejével tereli egymáshoz a két nemet; férfit és nőt.

Egy szombat este.

György kitakarítja a lakást. A magnetofont az éjjeli szekrényre helyezi. A mikrofont egy zsineggel egy nagylámpához köti, egy másikkal pedig a ruhafogashoz. Így a mikrofon az ágy fölött lóg. Nagyon izgatott lett. Hideg vízben megfürdött, majd lefeküdt, nem mer a nőre gondolni, pedig gondolatvilágában már nincs is más arca. Egyszer csak megmerevedik, teste elhal, verítékezni kezd. Szeme nyitva és mozdulatlanul mereng a zöld fényben. Az arcáról lefolyó verítékcseppek félelmetesen csillognak. Olyan, mint egy szenvedő őrült. Ajka görcsbe rándul és valamit mormol. Teste tüzel. Szapora légzése visszhangzik a faragott régi bútorokról.

Vasárnap.

György délután hat óra tíz perckor ébred. A hosszú pihenés és az éledező akaraterő a fáradtság érzését elnyomta. Semmire sem gondol. Az éjjeli szekrényhez nyúl, nyugtatót akar bevenni, biztos, ami biztos alapon. A magnetofontól egy pillanatra megriad. Most ébred teljesen tudatára.

– Hiszen tegnap én helyeztem el egy üres szalaggal.

Nem mer megfordulni. A tekercs lejárt és annak ütemes csattogása hallatszik. Remegni kezd. Nem mer a készülék felé fordulni. Fél. Végre minden erejét összeszedve megfordul.

– Vajon történt az éjjel valami? – teszi fel a kérdést önmagának. Az már tény, hogy a készülék működésbe lépett, sőt az le is járt. Mély elhatározás születik meg benne. Keze még mindig remeg. Nem tud teljesen ösztönei fölé kerekedni, de a szalagot befűzi és visszapörgeti. Kész.

Indít. Keze továbbra is a kapcsolón nyugszik. A zöld fény óriási kereket rajzol a szobában, amint visszaverődik a tárcsáról.

Ajtónyitás, majd lassú csoszogó léptek és nyikorgás hallatszik. Az ajtó becsukódik. A lépések erősödnek.

– Megjöttél? – hangzott a kérdés.

– Állj meg az ágyam előtt! Vetkőzz le! Szeress!

Tompa huppanások, zörejek és szuszogás vegyüléke hallatszik.

– Öltözz fel! Menj haza!

Kis idő múlva lassú léptek, ajtónyitás, majd -záródás hangja hallatszik.

A szalag már rég lejárt, de György még mindig ott áll némán és mozdulatlan, gondolataiba merülve. Aztán még egyszer lejátszotta, mert még mindig nem akarta elhinni, hogy vágyának elérhetetlensége milyen erőre volt képes.

Nagyon meglepte az, hogy saját hangját nem hallotta. Azt viszont teljesen megállapította, hogy valaki volt nála. Végre élete nagy reménysége beteljesedett, még ha ily különös módon is. Ezek után úgy tervezte, hogy a kísérletet két hét múlva megismétli.

Erzsi otthon fekszik bevetett ágyán. Fejét ide-oda dobálja. Szemei beesettek, arca fehér, mint a fal. Délben még mindig ugyanígy fekszik. Reggel barátnője, Márta keresi, de az ajtót csukva találja. Rendőrt hív, feltörik az ajtót és megtalálják az ágyon fetrengő nőt. Mentőautóval beviszik a szanatóriumba. Az orvos idegkimerültséget állapít meg. Egy hétig kezelik, majd a közelebbi szanatóriumba viszik. A második emeleten helyezik el. A szobában egyedül van és még egy erkély is tartozik hozzá. Itt minden feltétel biztosítva van a gyógyuláshoz. Nem érti, mitől kapta a betegséget.

Szombat.

György fekszik az ágyon. Mindent elkészített. Már hülyének képzei magát, de biztatja is magát, hogy ma este minden eldől. Nyolc órakor már hánykolódik az ágyon. Rádöbben magányosságára. Nagyon kíván már valakit, aki megértené és élettársa lenne. Talán az örökös vágy ferdítette el a józan ítélőképességét. Már szinte szenved az ágyban. Valaki lenne már, mindegy hogy ki, csak valaki jönne már! Test kell, amit lehet érezni, tapintani és csókolni. Erzsébet jelent meg homályosan és ez felvillantotta benne a nő emlékezetét. Igen, te vagy az, aki után vágyom! Gyere már! Szeme a zöld fényben félelmetesen remeg. Egy ugrásra készülő fenevadra emlékeztet. Így feszül egy férfiban minden ösztöni erő a párzás örökkévalóságára. Így válik egy nyim-nyám férfi a tudatot levetkőzve csörtető bikává. Az ösztön kegyetlenül dolgozik és a vágy erősen szétsugárzik. Ám az ugrásra készülő bika szájából nem üvöltés, hanem az emberre jellemző szelíd remegő hang távozik, tudára adni egy más nemű lénynek, hogy tudatánál erősebb az ösztön s várja őt a megtermékenyülés talaja.

Szombat éjjel a szanatóriumban.

Tizenegy óra van. Erzsébet felkel, kimegy a szobából és egyenesen a ruhatárhoz megy. Úgy oszon, mint a macska. Normális esetben ilyen, állatokra jellemző mozgásra bizonyára képtelen lenne. Visszamegy a szobába, az erkélyen keresztül a csatornán leereszkedve az udvarra jut. Fáradtságot nem érezve rohan György ajtaja felé. Az ajtó előtt megáll, levetkőzik és ruháját kézbe fogva beoszon az ágy mellé. Micsoda erő hajtotta a nőt a megtermékenyülés útján vágyának beteljesedésére. Ez a hajtóerő a világtörvény I. törvénye, törekvés a hasonló vagy egyforma létrehozására.

Az eső csepegni kezd. Sötét felhők gyűlnek az égen, terhüket egyre növelve, míg végül elfáradva, abból ledobva egyet-kettőt tovább szálljanak.

Már zuhog. A következő pillanatban egy fényes csík clikkan az égen, nappali világosságot teremtve a kisvárosi utcákra. Hatalmas dörrenés rázza meg az ablakokat. A zöld lámpa fénye kialudt. A magnetofon leállt.

György és Erzsébet szinte egyszerre riadtak fel. A sötétben még nem láttak semmit. Az eső zuhogott. Aztán a szem egyre jobban érzékelte a résen beszűrődő homályt. Így bámulták a mennyezetet egymásról mit sem tudva.

Abban a pillanatban világosság öntötte el a szobát. A szem ösztönösen becsukódott. Aztán mindketten a saját lámpájukat akarták lekapcsolni. Így fogta meg egymást két idegen kéz. Azok egymástól megriadtak és így remegve fordultak egymás felé, hogy még egy percreig bámulják egymást érthetetlenül.

Ki így, ki úgy kerül be az utód létrehozásának örök körforgásába. Igen György és Erzsébet így.

10. BALLAGÓ NYOLCADIKOS

(Rózsaszentmártoni ballagó nyolcadikos)

Szereplők:

Anya

Apa

Nagy Testvér

Amerikai Nagybácsi

Amerikai Nagynéni

Nagymama

Nagypapa

Kis testvér

Jóska, a Ballagó nyolcadikos

A szereplők egymás mellett állnak a színpadon. Mindegyikük mögött van a hozott ajándék. Nagypapa nincs jelen, ő majd később érkezik. Balról érkezik, fáradtan elcsigázottan „ballag már a vén diák”-ot énekelve Jóska, aki az Anyához érve az éneklést befejezi.

– Ez még a Pistikénél is nagyobb, amit tavaly kapott ajándékba! Pedig az igazán nagy volt! – kiáltja az Anya, miközben egy hatalmas aranypapírral bevont papírgyűrűt húz gyermeke ujjára és egy hatalmas virágcsokrot nyújt át.

(Jóska tovább lép)

– Palika tavaly, csak egy egyszerű *videjoton* magnetofont kapott! Az csak beszélni tudott, de ez a japán *hictacsi videjomagnetofon* képet is játszik! – mondja az Apa, miközben egy videomagnót és egy tv-készüléket nyújt át. (Minden esetben üres papírdobozok kerülnek átadásra, amelyek felületére van festve a tárgy)

(Jóska tovább lép)

– Mindig valami különleges órát szeretnél volna kapni, Öcskös. Gabi tavaly *antimágnese*s, vízálló, digitális, zenélő-beszélő tajvani órát kapott. Mindig mutogatnia kellett neki, hogy észrevegyék, mert miniatűr volt. Az embernek szinte az orra alá dugta. Kedves Öcsém, ilyen gondod nem lesz, az én ajándékomat mutogatás nélkül is észre fogják venni – mondja nagyképűen a nagy testvér, miközben kibontja a hozott csomagot és átnyújtja a toronyórát láncsal.

(Jóska tovább lép! Jóska a ballagó nyolcadikos egyre jobban töpörödik, levegő után kapkod és még nehezebben vonszolja magát a tárgyaktól terheltén.)

– Én lenni fiam, Te amerikai nagybácsi. Anyád hívni engem te nagy ünnepre. Én gondolni, és furcsállni, Te lenni még túl fiatal ünnepnek lenni. Te még egészen gyerek lenni. 56 én disszidálni, anyád még férjhez sem menni. Nálunk lenni ünnep, ha gyermek mester lenni válami szakmában, vagy diplom kapni. Nyolcadik osztályt végezni, az semmi. De én nem lemaradni többi madzar gazdag embertől. Én venni neked egy mercedest, ami ott állni neked. Remélni lenni én gentleman. És te fiam mit csinálni ezután? Te már nem is dolgozni vagy tanulni?

(Jóska kissé felvidultan tovább lép)

– This is boy. (ez fiú.) I am not very well! (én nem jól vagyok) Én gondol drága kocsni venni, Jóska ször doktor! - mondja felháborodottan a nagynéni.

– No, no beszél women. No, no beszél women! Nem beszélni asszony! – suttogva mondja a nagybácsi.

(Jóska tovább lép!)

– Drága kicsi unokám! – kiált a nagymama. Sírva és könnyeket potyogtatva, majd lenézően fenyegetően folytatja: – Tíz éve élek vízen és kenyéren, gyermekem. A templomon kívül sehová sem járok. Megpróbáltam az alacsony nyugdíjamat is, csak azért, hogy te boldog légy gyermekem! 120 000 forint van a betétkönyvben. Náncsiékat most megeheti a sárga irigység! Ők tavaly Ibolyának csak 12 ezret adtak! – nyújtja át a betétkönyvet és folytatja. – Nagyapád is hamarosan itt lesz, elment ajándékot venni, drága kis unokám.

(Jóska tovább lép)

– Az én ajándékokskám, bátyuskám? Kici tesztvéred örül neked és nem mondom el senkinek, hód a náron pótvizsgáznod kell, mert hájom tantárgyból is megbuktál – mondja szepegeve a kistestvér.

(Jóska lép még egyet-kettőt és a nagy tehertől és szégyentől összeesik és a földre huppan úgy, hogy az összes ajándék lehetőleg betakarja.)

– Hol vagy kicsi unokám, – jön kiabálva a nagypapa, aki talicskán tolva egy nagy hűtőszekrényt hoz ajándékba, melyet az ájult gyerekre helyez és közben mondja:

– Ha elfáradsz a nagy munkában, fiacskám, legyen miben lehűtened a söröket!

(A jelenlevők hallgatnak, jajgatnak és sikongatnak. Eközben teljesen körbeállják Jóskát, a ballagó nyolcadikost. A távolban megjelenik két mentős, kezükben hordággal.)

Rózsaszentmárton - Eger

1986 október

VÉGE